

Blotte, i et schematiff Afstedspatent udtalt Vidnesbyrd om, at Vedkommende i 2 à 3 Maaneder have staaet i den danske Hær. Haade de idetmindste forelagt en Attest fra deres Eskadronschefen, der lød omtrent saaledes: Paagjældende har været en Mand, som man godt kunde bruge, en god Underofficer, der støttede den gode Mand i Eskadronen; da havde vi formodentlig ikke stillet vort Forslag, men vi syntes, at der dog maatte kræves lidt Mere, end der er givet. Under den Reservation, som jeg allerede har taget om, at jeg ikke vil sige det Allermindste til Præjudice for disse to Mand, maa jeg nemlig endnu henvise til Bemærkningen i Udvalgets Betænkning om, at der vel i Slutningen af 1863 og i Begyndelsen af 1864 kunde bestinde sig Fremmede her i Kjøbenhavn, der paa Grund af deres Stilling og Omstændigheder med Glæde grebe Leiligheden til at opnaae en selv mindre fremtrædende Plads i den danske Armeé, uden at de egentlig vare begejstrede for Sagen. Jeg veed, som sagt, ikke, om dette gjælder om de paagjældende to Mand, men jeg synes kun, at man maa fordré lidt Mere for at tilstaae Indfødsret efter 2 $\frac{1}{2}$ Aars Ophold her, end der foreligger.

Formanden: Den ærede Landsthingsmand brugte ved at omtale Nr. 46 et Udtryk, som ærede Medlemmer vistnok ikke ville have anvendt paa sig. Jeg skal anmode om, at dette Udtryk ikke gjøres til Gjenstand for videre Discussion.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til de to Nordmænd maa jeg gjentage, at det forekommer mig, at det, som det kommer an paa, er den gode Villie, som de have lagt for Dagen. Det har ikke berøvet paa dem selv, hvad de kom til at udrette i Krigen; der hører Mere til at udmærke sig i Krig end blot Mod og Dydighed, der kræves fremfor Alt, at der gives En Leilighed dertil. — Hvad Nr. 46 angaaer, maa jeg gjøre opmærksom paa, at, hvad jeg før væsentligt fremhævede, var det, at det ærede Udvalg stærkt havde udtalt, at man ikke burde meddele Indfødsret, for at Vedkommende derved kunde gjøre sig oeconomiske Fordele, og at det, efter saa at

have bevilst, at Nr. 46 ikke kan have nogen oeconomisk Binding af at faae Indfødsret, ikke bestomindre foreslaaer, at Nr. 46 skal udgaae. Dette indeholder i mine Tanker en Modsigelse, som jeg kun har villet fremhæve. Det følger iøvrigt ikke af sig selv, fordi der i Vedkommendes Ansøgning om Indfødsret har været nævnt, at hun derved haabede at slaffe sig Afgang til visse Klostre, eller hvad det nu er for Stiftelser, at dette har været hendes eneste Formaal. Jeg veed ikke, om der ikke blandt Andet ogsaa udfordres Indfødsret, for at en Lærerinde kan træde i det Offentliges Tjeneste som Lærerinde. Saaafald laa det nær, at en gammel velkjent Lærerinde kunde attraae Indfødsret, for i saa Henseende at blive stillet lige med andre Lærereinder her i Landet, altsaa havde et ligesaa respectabelt Motiv dertil som en stor Deel af de andre Ansøgere. Jeg troer vel, at jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, udtalte, at jeg formodede, at Indfødsrets Meddelelse nu vilde være Nr. 46 mere ligegyldig end før; men det forekommer mig dog, at den Bemærkning, som jeg har gjort ligeoverfor Udvalget, ikke derved kan tabe sin Betydning. Dersom Nr. 46 virkelig har tabt Afgang til at faae Indfødsret derved, at hun har nævnt, at hun blandt Andet kunde ønske det af oeconomiske Hensyn, da behøves nemlig hele Udvalgets Forklaring om, at hun ikke behøver Indfødsret for at naae sit oeconomiske Formaal, slet ikke, og idetmindste er den hyderligere Udvikling deraf da mildest talt aldeles overflødig.

Formanden: Den ærede Ordsfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordsføreren: Udvalget har sagt, at Vedkommende søgte Indfødsret for at faae Afgang til Understøttelse, hvilket sees af de af Indenrigsministeriet meddeelte Actstykker, hvori der udtrykkeligt staaer, at hun søger den for i Trængstilsælde lettere at kunne erholde Understøttelse. Udvalget har sagt, at hun sandsynligvis ikke hertil behøver Indfødsret, men det har ikke sagt, at hun ikke stod i den Formening, at hun behøvede den. Hun behøver den ikke; men hun har søgt den i denne Formening,